

Ikt. sz.: VFB-42/4-3/2022.

VFB-1/2022. sz. ülés
(VFB-1/2022-2026. sz. ülés)

J e g y z ő k ö n y v

az Országgyűlés **Vállalkozásfejlesztési bizottságának**
2022. május 18-án, szerdán, 13 órakor
az Országház Slachta Margit termében (földszint 84-85.)
megtartott üléséről

Tartalomjegyzék

<i>Az ülés megnyitása, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása</i>	5
<i>Kérdések, vélemények, hozzászólások</i>	8
<i>Csák János válasza</i>	14
<i>Határozathozatal</i>	19
<i>Egyebek</i>	19
<i>Az ülés berekesztése</i>	20

Napirendi javaslat

1. Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása
(Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján)
2. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: Dr. Apáti István (Mi Hazánk), a bizottság elnöke

Bányai Gábor (Fidesz), a bizottság alelnöke
Szatmáry Kristóf (Fidesz), a bizottság alelnöke
Kordás László (DK), a bizottság alelnöke
Becsó Zsolt (Fidesz)
Gelencsér Attila (Fidesz)
Ovádi Péter (Fidesz)
Tasó László (Fidesz)

A bizottság titkársága részéről

Tóth-Győrvári Erzsébet bizottsági munkatárs

Meghívott

Hozzászóló

Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt

Megjelentek

Vitályos Eszter államtitkár (Emberi Erőforrások Minisztériuma)
György László államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)
Dobos Balázs helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)
Hankó Balázs helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)
Pölöskei Gáborné helyettes államtitkár (Innovációs és Technológiai Minisztérium)

(Az ülés kezdetének időpontja: 13 óra)

Az ülés megnyitása, a napirend elfogadása

DR. APÁTI ISTVÁN (Mi Hazánk), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelettel köszöntöm az új ciklus első bizottsági ülésén Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt urat és kedves munkatársait, a sajtó megjelent képviselőit, meghívott vendégeinket és végül, de nem utolsósorban a bizottság tagjait. A Vállalkozásfejlesztési bizottság ülését megnyitom.

Mindenekelőtt tájékoztatom a tisztelt bizottságot, hogy Tordai Bence, a bizottságban tagsági hellyel nem rendelkező, Párbeszéd Magyarországért Párt frakcióvezetője Jámbor András képviselő urat visszavonásig érvényes képviseleti joggal bízta meg. Jelzem továbbá, hogy Ritter Imre, a Magyarországi nemzetiségek bizottsága elnökének kérésére Koranisz Leokratsiz görög nemzetiségi szószóló részére az Országgyűlésről szóló XXXVI. törvény 29. § (3) bekezdése alapján tanácskozási jogot biztosítottam. Megállapítom, hogy a bizottság határozatképes, tehát megkezdhetjük munkánkat.

A napirendi javaslatról való döntés következik. Képviselőtársaim előzetesen írásban megkapták a napirendi javaslatot, úgyhogy most erről fogunk dönteni. Kérdezem tehát a tisztelt bizottságot, hogy a kiküldött napirendi javaslatot elfogadják-e. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)* Köszönöm. Megállapítom, hogy a bizottság a napirendi javaslatot egybehangzóan elfogadta.

Elfogadott napirendünknek megfelelően rátérünk az első napirendi pontra, amelyben Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatására kerül sor az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 44. § (2) bekezdése alapján. Mielőtt megadnám a szót miniszterjelölt úrnak, tájékoztatom önöket, hogy miniszterjelölt úr kezdeményezte szemléltetés engedélyezését. Erről az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 38/A. § (3) bekezdése alapján a bizottságnak külön döntenie kell. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy ki ért egyet azzal, hogy a miniszterjelölt úr szemléltetést alkalmazhasson. Kérem, szavazzanak! *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy a bizottság egybehangzóan támogatta a szemléltetés engedélyezését. Elsőként tehát Csák János miniszterjelölt úré a szó. Megadom a szót miniszterjelölt úrnak, kérem, mondja el a jövőre vonatkozó terveit, gondolatait.

Csák János kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt kinevezés előtti meghallgatása

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: *(A miniszterjelölt tájékoztatóját kivetítő segítségével tartja meg.)* Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Képviselők! Nagy megtiszteltetés, hogy itt lehetek és a magyar államiság jelképében, az Országházban tudok beszélni a jövő kérdéseiről. Azért gondoltam, hogy szemléltetést is használok, mert átalakult a kormányzati struktúra, és egy elég különleges tárca alakult ki, és szeretném megvilágítani, hogy mi az a gondolkodásmód, ami a tárca kialakítása mögött van, és mi az, ami az én feladatom, amit vállaltam abban az esetben, ha megtisztelnak a bizalmukkal, és elfogadják a jelöltségemet.

Először megosztanám önökkel azt, hogy milyen feladatot kaptam. Az életünk két részből áll: miértekből és hogyanokból. A Fidesz-kormányzatnak nemcsak az elmúlt 12 éve, de aki még emlékszik – a fiatalok kevésbé – az 1998-2002-es időszaka is azzal kezdődött, hogy a miérteket határozta meg ez a politikai erő, mert csak akkor tudhatjuk azt, hogy hogyan csináljuk.

Az én minisztériumnak az egyik része kifejezetten a miértekkal foglalkozik, mondjuk így: a jövővel. Ha végignézik az elmúlt 12 év döntéseit, akkor a döntések mind

belehorgonyozhatók négy alaptémába. Az egyik: egy kormányzatnak az a feladata, hogy az emberek számára békét és biztonságot teremtsen. Ha nincs béke és biztonság, akkor senki nem tud semmivel foglalkozni, mert minden energiánk arra megy el, hogy azt helyreállítsuk.

A második, hogy támogatnunk kell az embereket, hogy magabíró emberekké váljanak. A magabírásnak viszont előfeltétele, hogy az embernek legyenek kötődései, kötődései a családon belül, a hazájához vagy a szélesebb környezetéhez, a nyugati civilizációhoz vagy egyenesen a jó Istenhez is. E nélkül az emberi jó nélkül nem tudunk jó életet élni.

A következő a gondoskodás. Ugye, ha akár a gazdaságpolitikai adóintézkedéseket vesszük, abban mind arról van szó, hogy hogyan tudja megerősíteni az állampolgárokat és családokat a kormányzat. A kormányzat nem fog családi életet élni, nem fog a családok helyett gyereket nevelni, viszont azzal tud törődni, hogy minél jobb körülmények álljanak a családok rendelkezésére, hogy gondoskodhassanak, és tulajdonképpen ez a szociálpolitikának is az alapja. Ha van egy erős, magabíró család, az tud gondoskodni a szélesebb családjáról, a környezetéről, a szeretteiről, és talán egy szép napon eljutunk oda, hogy olyan erős és széles lesz a magyar középosztály, hogy a lemaradókkal is már nem az államnak kell olyan mértékben foglalkoznia, hanem maguk a közösségek képesek lesznek erre.

De mindez: a biztonság, a kötődés, a gondoskodás nem elegendő, ha az ember lelkében nincsen egyensúly. Az, akinek irigykednie kell, vagy le kell néznie másokat ahhoz, hogy ő egyensúlyban legyen, akkor nem ér semmit az egész. Ezért van egy olyan, amiről miniszterelnök úr és most már köztársasági elnök asszony is beszél, hogy jó magyarnak lenni, egyensúly van a lelkünkben azért, mert biztonság van, tudjuk ápolni a kötődéseinket, és tudunk gondoskodni a szeretteinkről és a szélesebb közösségünkről. Ez az, ami összefogja ezt a politikai közösséget, de ez nem jobb- meg baloldali dolog, ez egy nemzeti ügy. Ezek az emberi jogok ugyanolyanok a hottentottáknál és a japánoknál is.

De persze ez csak ilyen magasan röppenő filozófia lenne arról, hogy mi a jó élet a rend egységében, de nálam a minisztériumban van egy tetemes rész, ami a hogyan foglalkozik. És megint visszautalok arra, hogy hogyan tudja az ember értelmezni azt a rengeteg intézkedést, amit a Fidesz különböző területeken tesz. Ahhoz, hogy ezeket az emberi jogokat elérjük, elsősorban jól kell sáfárkodnunk az ökológiai és geopolitikai adottságainkkal. Talán itt, a háború árnyékában nem kell mondanom, hogy micsoda fontossága van annak, hogy az ételtermelésünk nagyobb, mint az ország szükségletei, hogy a vízellátásunk rendben van, hogy az úthálózatunk rendben van, hogy biztonságban vagyunk. Ezek az ökológiai és a geopolitikai adottságaink teszik lehetővé azt, hogy manőverező képességünk legyen, hogy cselekvőképességünk legyen.

És itt jön az, ami kifejezetten az én tárcámhoz - más kollégáimmal együtt - tartozik: a technológia. Azt látjuk, hogy az elmúlt 500 évben, ugye, az ipari forradalmak óta olyan radikális változások zajlanak le, az ember úgy képes megváltoztatni a környezetét, sőt, időnként még megpróbálja az emberi természetet is megváltoztatni, hogy annak vannak nagyon üdvös részei, például ég a villany, de vannak nagyon kártékony részei is. A technológiát magunkhoz kell ölelni, de csak azokat a részeit, amelyeket filozófiailag is akarunk, és amelyek megkönnyítik az életünket. Az atomot szokták emlegetni: az atomot lehet nagyon rossz dologra is használni, de nagyon jó dologra is, a Facebookot lehet nagyon jó dologra is használni, de szörnyű dolgokra is lehet használni, vagy szörnyű következményekkel járó dolgokra.

A második, talán ezt nem kell annyira bizonygatni, ennek a kormányzatnak a tevékenységének a homlokterében a magabíró családok állnak, ez az a társadalmi-gazdasági terep, amelynek az a célja, hogy újratermeljük magunkat. Az a közösség, ahol

a felnőtt népesség nem szereti annyira az életet, hogy megossa azt a következő generációkkal, az egy elég rossz bizonyítványt állít ki magáról. A nyugati civilizációban ezt látjuk. Nagyon szomorú, de ki kell mondani, hogy nem is látszik az, hogy a nyugati civilizációban valamely országnak is esélye lenne arra, hogy elérje a termékenységben a 2,1-es mutatót. Nekünk az a feladatunk megint, a társadalmi-gazdasági intézkedések révén, hogy lehetővé tegyük az embereknek, hogy ne kelljen áldozatot hozniuk azért, hogyha szeretik az életet, azt meghosszabbítsák, és átadják másoknak is.

Végül a harmadik. Ezek, amikről beszéltem - ökológia, geopolitika, technológia, társadalom, gazdaság -, ezek egy-egy generációban egyik napról a másikra élve előkerülő kérdések. Ezt azonban át kell örökítenünk, és ezek azok a spirituális és kulturális intézmények, amelyeken keresztül ezt átörökítjük. Ilyenek az iskoláktól az egyházakon keresztül a népdalkörökig vagy a sportklubokig, ott, ahol a közösségünk egyben van. Ahogy az evolúciós pszichológiában mondják, az az igazi jó közösség, ahol bár az emberek kicserélődnek, annak az üzenete megy tovább. Ilyenek – általában a leghosszabbak – az egyházak, de van sok, mindenki a szülőfalujában vagy szülővárosában tud olyan egyesületekről vagy színházakról, amit a nagyszüleink vagy a dédszüleink alapítottak, és mégis ugyanazt a kultúrát viszik tovább. Vannak állandó dolgok az életben, nemcsak változó dolgok.

Nos, tehát ezt a feladatot szabta ki miniszterelnök úr, hogy a miértekre fókuszálva csoportosítsuk úgy a hogyanokat, hogy ezeket a céljainkat el tudjuk érni. Hogy prózaira fordítsam a szót, mi kultúrát akarunk teremteni, de nem a kulturális tárca értelmében. Kultúra ez is, ahogy itt ülünk, ahogy viselkedünk egymással, ahogy beszélünk egymással, amiről beszélünk, és ez tulajdonképpen civilizáció is. Azért tettem különbséget a kettő között, mert a kultúra az az, hogyha énekelünk és táncolunk, a civilizáció pedig az, hogyha nézzük, hogy mások énekelnek meg táncolnak a színpadon. Az lenne a jó, ha minél többet énekelnénk és táncolnánk mi magunk.

És akkor hogy is fest ez? Most lefordítom a hétköznapiok nyelvére. Vannak azok az emberi jogok, a jó élet, amiről beszéltem, annak a rendnek, békének, biztonságának az egységében, és én hét csomagot kaptam, amit ennek jegyében vinnem kell. Az első a család, a második a kulturális ügyek, mondom, nem a kultúra, mert a kultúra nem az én minisztériumomban van, hanem az a mindennapi életünkben minden percünknek a része. Ezeken a területeken meg tudjuk fogalmazni, hogy miért. És aztán ott van az, hogy ezeket hol örökítjük át, hogyan tesszük lehetővé, hogy az emberek minél többen magabírókká váljanak, be tudjanak kapcsolódni mind a társadalomgazdasági, mind a társadalomnak a szélesebb értelmében. Ezért van a szakképzés nálam, ezért van a tudomány nálam, ezért van a felsőoktatás nálam. Ezeken a területeken egy vízvezeték-szerelőnek is tudnia kell, hogy miért szereli azt a csövet, hogy ne a kémény helyére szerelje, hanem az kell, hogy folyjon belőle a víz. A felsőoktatásban is, emlékezzünk a hippokratészi esküre! Először le kell tenniük azt az esküt: az emberi élet szent, és én azt mindenáron megvédem. Ez a miért. Aztán az, hogy azt szikével vagy gyógyszerrel vagy ráolvasással csinálom, az már egy másodlagos kérdés. És ezért van nálam az innováció és a vállalkozásfejlesztés, az, ami ennek a bizottságnak a tárgya.

Ezt azért akartam elmondani, mert miniszterelnök úrnak kifejezetten kívánsága volt, hogy ez a kormány agilis módon működjön. Az agilis módon működés azt jelenti, hogy nem szigorú szervezeti elválasztó falak vannak, nem silókban dolgoznak a miniszterek, hanem projekteken keresztül, különböző ügyekben. Én úgy tekintem az én tárcámat, hogy onnantól kezdve, hogy egy gyerek megszületik, egy baba, onnantól kezdve az elindul egy úton. Ha minden jól megy, lesz képzettsége, lesz főiskolai, egyetemi végzettsége, lehet, hogy tudós lesz belőle, de lehet, hogy vállalkozást indít, és ebben - egyébként a Belügyminisztériummal együtt, ahol a közoktatás van és a közegészségügy -, ezen az úton kell segíteni őket, hogy minél önállóbb és magabíróbb

emberekké váljanak. Én erre a feladatra vállalkoztam, és ebbe illeszkedik bele a vállalkozásfejlesztési rész is.

Ugye, vannak olyan részek ebben a portfólióban, ami a Belügyminisztériummal kapcsolódik, főleg a gazdaság és vállalkozásfejlesztés a Nagy Márton minisztériumával, a Pénzügyminisztériummal, akár Navracsics úr minisztériumával, az EU-s pénzekkel függ össze. Azt hiszem, hogy talán a kérdéseik kapcsán el tudunk menni azokba az irányokba, hogy hogyan tudjuk garantálni azt, hogy az emberi jókhoz vezető utakra ne az együttműködésben rejlő akadályokon keresztül emlékezzünk, hanem, hogy projektszerűen, agilisan végre tudjuk hajtani, és minél több emberi jót tudjunk előállítani. Köszönöm szépen.

Kérdések, vélemények, hozzászólások

ELNÖK: Köszönöm szépen miniszterjelölt úr ismertetőjét. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy kinek van az elhangzottakkal kapcsolatban észrevétele, kérdése, véleménye. Megadom a szót Ovádi Péter képviselő úrnak, parancsoljon!

OVÁDI PÉTER (Fidesz): Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Tisztelt Bizottság! Egy ország versenyképességét nagyban befolyásolja a kutatás-fejlesztés, innovációra szánt összeg nagysága. Mi Veszprém és térségében nagyon büszkék vagyunk a Pannon Egyetemre, ami a kutatás-fejlesztés, innovációban élen jár. Azt szeretném kérdezni miniszterjelölt úrtól, hogy hogyan változott a KFI finanszírozása az elmúlt években, és talán, ami még beszédesebb az, hogy hogyan változott a dolgozók száma 2010 óta. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kérdezem, hogy van-e még kérdés. Megadom a szót alelnök úrnak. Parancsoljon!

KORDÁS LÁSZLÓ (DK), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Nagyon sok mindent szóba hozott itt, és én is szeretném kettéválasztani a kérdésemben a kulturális ügyek menedzselését, hiszen az nem itt van, inkább a kultúra mint eszköz és egy ország, egy társadalom fejlődésének szerintem egy fontos eszköze. Éppen ezért kérdezem, hogyha ilyen sok ügy tartozik önhöz, mint például a szakképzés, felsőoktatás, vállalkozásfejlesztés, fontosnak érzi-e a szakképzésben, felsőoktatásban tanuló diákok felkészítését a munka világára. A mi véleményünk az és az én véleményem személyesen is az, hogy ezek a diákok az iskola világára érvényes szabályok szerint élnek az életüket, ami nyilvánvalóan nem ugyanaz, mint kilépni a nagybetűs életbe, úgymond a munka világába, mert akkor a munka világa törvényei szerint kell hogy az életüket éljék, és erre a felkészítést a szakképzés és a felsőoktatás rendszere megadja-e nekik, ugye, ez a nagy kérdés. Szerintem nem. Legalábbis nem elégséges szinten adja meg a mai szituációban a diákok, fiatalok felkészítését a munkaerőpiacra. És ez kapcsolódik a vállalkozásfejlesztéshez is, hiszen nyilvánvalóan a vállalati kultúra akkor működik jól, ha a társadalomban az úgynevezett szociális dialógus, szociális párbeszéd működik, a munkaügyi kapcsolatok rendezettek. Fontosnak gondolja-e jelölt úr, hogy a vállalkozásfejlesztés területén a rendezett munkaügyi kapcsolatok mint kritériumrendszer, fontos legyen a vállalkozásfejlesztés és a vállalkozások életében?

Még egy kérdésem hadd legyen: innováció. Jómagam nagyon fontosnak gondolom azt, hogy a digitális átállásra, az új technológiák megtalálására nemcsak a szakképzésben és a felsőoktatásban részt vevő diákoknak van szüksége, hanem a már ma munkahellyel és munkaviszonnyal rendelkező munkavállalóknak is nagyon fontos, hogy akár tudáskarbantartás, akár pedig tudásmegújításban tudjanak részt venni. De

én azt gondolom, hogy ezen a területen nagyon nagy előrelépést kellene tennie a magyar kormánynak, és itt nyilvánvalóan több tárcát is érint ez a kérdés. Például gondolok egy olyan rendszerre, ami akár a foglalkoztatásban lévő munkavállalóknak egy egyéni képzési rendszert, a felnőttképzésbe való becsatlakozását jelenthetné egy egyéni felnőttképzési számla megjelenítésével. Nem tudom, mi a véleménye erről miniszterjelölt úrnak, én ezekre a kérdésekre lennék igazából kíváncsi, hiszen jómagam a munka világából érkeztem, tehát nyilvánvalóan ezek azok a kérdések, amik a leginkább foglalkoztatnak. Köszönöm a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most megadom a szót Gelencsér Attila képviselő úrnak.

GELENCSÉR ATTILA (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Miniszterjelölt úr, a régi, korábbi minisztertől már többször hallottam a modellváltás fontosságát, szükségességét, és mint olyan választókerület, amely érintett a modellváltásban, a kaposvári egyetem integrált agráregyetemként működik tovább, a leendő minisztertől is szívesen meghallgatnám, hogy miért jó ez a modellváltás, és nem provokatív értelemben, csak hogy látja az új, leendő miniszterünk. A támogatások, tehát a várható felsőoktatás-finanszírozásról, ha pár szót tudna mondani nekünk.

Még ehhez kapcsolódóan: ezek az összegek, amelyek megérkeznek a felsőoktatásba, a modellváltáson keresztülment intézmények esetében különösen, célzott támogatások vagy szabadon felhasználható összegek? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, most pedig megadom a szót Bányai Gábor alelnök úrnak.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Bizottság! Igen tisztelt Miniszterjelölt Úr! És igen tisztelt Államtitkár Asszonyok és Urak, Jelölt Urak, Jelölt Asszonyok! Örülök, hogy önöket is elhozta a miniszterjelölt úr, és sok sikert kívánok majd a hozzászólásom után, a legvégén is a munkájukhoz.

Örömmel látom, hogy ön mellett van Pölöskei Gáborné államtitkár asszony, jelölt asszony, akivel sokat dolgoztunk együtt az elmúlt években a szakképzés átalakításában, gyakorlatilag egy modellváltást hajtottunk végre közösen államtitkár asszonnyal és a vele együtt dolgozókkal és a kint a végeken tanító és a szakképzést felügyelő, mindenféle tudással rendelkező felnőttekkel és az ott élő fiatalokkal. Óriási feszültség volt itt az elmúlt években, legalábbis gerjesztett feszültség, amikor a foglalkoztatási jogviszony megváltozott a pedagógusok foglalkoztatását tekintve, hiszen látszólag szerzett jogokat csorbítottunk, és mindenfajta tücsköt-bogarat kiabáltak ránk. Ez a, mondjuk azt, hogy foglalkoztatási modellváltás a szakképzésben dolgozó pedagógusok részéről végül is hogy sikerült, mert szerencsére az a hangulat, amit hallottunk gerjeszteni, és időnként megmozdultak mindenfajta csoportokban, a közösségi oldalakon, ez lecsöndesedni látszott, illetve nem vettük észre, hogy valami tragédia történt volna, és azóta én azt hallom, hogy elfogadták, és jobban jártak azok, akik ezt vállalták.

A kérdés második fele az lehetne, hogy tényleg változtak-e pozitívan az oktatói bérek a szakképzésben, hiszen minden esetben, amikor egy modellváltásról beszélünk az elmúlt ciklusból a felsőoktatásban, akár itt a szakképzésben, mégiscsak a legtöbbeket az érdekli, illetve abból szűrik le, hogy a modellváltás sikeres, hogy a bérek hogy alakultak. Jobban jártak-e az oktatóink, de akár itt kifejezetten Gelencsér

képviselőtársam kérdéséhez kapcsolódva is, hogy a felsőoktatásban részt vevők, a modellváltásban részt vevők hogy érzik most magukat az önök meglátása szerint?

Alelnök társam feltette a kérdést a szakképzésben tanulókhoz kötődően is, az ösztöndíjrendszer átalakításáról például, hogy sokkal többet fordítunk arra, hogy egy diákot, a jó képességűeken túliakat is az ösztöndíjrendszer forrásainak bővülésével ösztönözzük arra, hogy jobbak legyenek, okosabbak, szebbek és a szakmájukat értsék. Ez az ösztöndíj-növekedés pontosan végül is hogy alakult az elmúlt években? Azért férfiember nem szokta megkérdezni a másik embertől, hogy mennyit keresel, de érdekelne az, hogy a diákjaink a szakképzésben hogy jártak, jobban jártak-e vagy nem. És sok sikert kívánok ehhez a munkához, mert még majd jelentkezni fogunk számtalan olyan kérdéssel, ami az iskoláink további fejlesztését, megújítását fogja majd célozni a választókerületemből is. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Kérdezem a bizottság tagjait, hogy kérdés, vélemény, észrevétel van-e még? Megadom a szót Tasó László képviselő úrnak.

TASÓ LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Kedves Stáb! Tisztelt bizottsági ülés, kedves jelenlévők! Fontos dolog a legelején leszögezni, hogy örülök annak, hogy már másodjára hallottam miniszterjelölt úrtól - hiszen voltam egy korábbi bizottsági meghallgatáson is -, hogy milyen világos és egyértelmű világról alkotott felfogása van, és hogy mennyire erős az, amit mond, és mennyire összecseng azzal, amit mi gondolunk a világról. Nincs annál fontosabb, mint tudjuk, hogy honnan jöttünk, hogy hol járunk, és hogy hová tartunk, és azt gondolom, hogy ez a minisztérium igen komoly szerepet fog játszani abban, hogy a jövőt meghatározza, legalábbis segítse majd mindannyiunknak meghatározni, elősegítse, hogy fejlődjünk, továbbhaladjunk. De abban is jártas lehet bizonyára és kell hogy jártas legyen, hogy a fejekben rendet tegyen. Ez lesz a legnehezebb.

Az innováció segítségünkre van és lesz is nyilvánvalóan. Nehéz elérni az emberek lelkéhez meg a fejéhez, ettől függetlenül csak akkor tudunk mindent jól csinálni, ha el is tudjuk mondani, hogy jól csináljuk, és fogadókészséget látunk az emberek irányából.

Egy prózaibb dolog, amit szeretnék mindenképpen megfogalmazni: én Debrecen egyik képviselője vagyok, van még 15 település mellettünk, Debrecenben hasít a debreceni gyors, szédületes tempóban fejlődik a gazdaság és haladunk előre, ezzel együtt viszont ott van a térség településeinek, valljuk be, a megyének a helyzete, amely egyszerre áldásként kezeli Debrecen gazdasági erősödését, és nyilvánvalóan kérdőjeleket is feltesz ilyenkor.

A szakképzésről több szó is esett már, és én is csak megerősíteném, hogy Nyíradonyban, ahol lakom, a Baptista Szeretetszolgálat kezelésében szakképző intézmény létesítésében gondolkodnak és gondolkodunk, nagyon bízom, hogy ennek is szerepe lesz abban majd, hogy a munkaerő-ellátottságunk javuljon, mert munkaerőhiány van Magyarországon, ezt ki kell mondani. Pontosán tudjuk, hogy a 3,5 százalékos munkanélküliségi ráta az munkaerőhiányt jelent. 4-6 százalék környékén van az egészséges mérték, ez már alatta van egyébként. Elhangzott korábbi bizottsági ülés alkalmával, hogy 9 ezer munkahelyet eredményező beruházás lesz Debrecenben egy újabb beruházásként, és a térségben sem lesz egyébként képzett munkaerő. A versenyképességet természetesen csak ez tudja első körben biztosítani, ezzel együtt viszont el kell azt is fogadnunk, hogy a határon túli testvéreinknek van jelzése, amely arról szól, hogy az sem lenne jó, ha elhoznánk tőlük a fiataljaikat, és mindenkit elhoznánk, akiket egyébként mi Magyarországon örömmel látnánk nemcsak munkaerőként, hanem magyar testvérként is. Na, ez lesz egy nehéz dolog, amit

egyébként úgy kell majd kiegyensúlyozni, hogy ott se gondolják, hogy elszívjuk az erőforrásokat, és mégis a gazdaság kiterjesztése, kiterjedése egyszerre jelentsen jót mindenkinek. Lehetetlen, de erre kell majd törekedni.

Nagyon fontos lenne, és csak véleményként fogalmazom meg, hogy ebben a munkában szülessenek egyeztetések, és majd segítsenek abban bennünket, hogy a térségben ezt a problémát kezelni tudjuk. Szerintem minden nagyváros és minden megyei jogú város esetében ez felmerülhet már, és felmerül.

Még egy téma az előző bizottsági üléssel kapcsolatban: a Hajdú-Bihar megyei 3. számú választókerületben laknak a legtöbben roma származásúak, nálunk több mint tízezer roma származású ember lakik, és igaz, hogy az lenne a jó, ha minél több önálló és magabíró ember lenne Magyarországon, de azért lesz úgyis egy olyan százalék, meg van is, amely nem képes erre. Ezek az emberek nem fognak tudni lépni egyet sem előre, és bármilyen szociálpolitikai vagy társadalompolitikai támogató rendszer fog tovább erősödni és javulni, amely egyébként szenzációs a maga formájában is, akkor is lesz egy réteg, amellyel kell valamit kezdenünk. Itt a lakhatási problémákat kell majd olyan helyeken rendbe tennünk, az oktatási problémákat kezeljük egyébként jelenleg is, de ez egy különleges elbánást vagy bánásmódot igényel majd, nemcsak Hajdú-Bihar megyében, szerintem ez Borsod megyében, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében is így van. A legerősebb helyeket mondtam most, ahol problémák, feszültségek jelentkeznek. Szerintem települési polgármesterek és képviselők tudnának órákat beszélni arról, hogy milyen elképzeléseik vannak, amelyekre eddig nem volt elég erő és kellő figyelem.

És hogy miért is van szükség erre? Mert azt mondta Magyarország miniszterelnöke, hogy jókedvű, magabiztos országnak kellene lennünk, azzá kellene válnunk, és mindenünk megvan hozzá, hogy azok is legyünk egyébként, de ez csak akkor lehetséges, ha hozzuk magunkkal a nehezen gyaloglókat is és a nehezebben járókat is. Úgyhogy ez egy komoly kihívás lesz, én tudom, hogy pontosan ismerik a stábben lévők a körülményeket, amelyekről beszéltem, és ebben örömmel fogunk majd segítséget adni. Nagyon sok sikert kívánok a tárca vezetéséhez és minden munkatársának, hogy legyünk magabiztosak és jókedvűek. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Most pedig megadom a szót Szatmáry Kristóf alelnök úrnak.

SZATMÁRY KRISTÓF (Fidesz), a bizottság alelnöke: Köszönöm szépen. Tisztelt Miniszterjelölt Úr! Tisztelt Kollégák! Tisztelt Bizottság! Én igazából azzal hadd kezdjem, hogy üdítő volt hallgatni miniszterjelölt urat, hiszen sokszor, akár a közigazgatásban, akár a parlamenti munkában mi az aprópénzre váltást csináljuk azokból a nagy dolgokból, amiről miniszterjelölt úr beszélt, de mégis nagyon jó azt hallani, hogy valaki, hogy úgy fogalmazzak, olyan holisztikus világgéppel kezdi meg a miniszteri munkáját, amely szélesen megágyaz annak a teendőnek, amire szükségünk van. Egy példával visszaélve csak, hogy mennyire egyetértek miniszterjelölt úrnak a kultúra, innováció, akár nagyon szélesen vett világnézeti alapok és a gazdaság együttműködésével, az rémlett föl bennem, és elnézést, hogy itt egy saját példát hozok vissza: 2010, talán februárjában, amikor az akkori miniszterelnök-jelölt úr, Orbán Viktor járt a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamarában, egy könyvet adtam neki ajándékba, és ez nem volt más, mint Max Webernek A protestáns etika és a kapitalizmus szelleme című alapműve, amely, azt gondolom, hogy teljesen logikusan meghatározza az a filozófiai egységet, amelyet egy gazdaságpolitikának a kultúrával, vallással és minden egyébvel, a vállalkozásfejlesztés végkimenetében kell képeznie.

Nagyon csábító miniszterjelölt úr gondolatmenete, és elkalandozhatnánk a bizottság teendőitől jó messzire, de próbálok ennek a kísértésnek ellenállni és

egyetlenegy kérdést feltenni, visszafordítva az aprópénzre: a vállalkozásfejlesztési világban, ugye, nagy kihívások előtt áll az ország. Ismerjük a nemzetközi környezetet, ismerjük azokat a problémákat, amelyek előtt állunk, és ebből a szempontból a vállalkozásfejlesztési intézményrendszer gyakorlatilag a legfőbb támogató - és itt a vállalkozások között elsősorban a hazai kis- és középvállalkozásokat értem, hiszen őket kell elsősorban támogatni, a többieket inkább csak terelgetni -, és ezen intézményrendszer alakulását hogy látja miniszterjelölt úr az elmúlt években, illetve vannak-e ezzel kapcsolatban olyan elképzelések, amelyek már megoszthatók velünk? Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök úr. Végül pedig miniszterjelölt úrhoz nekem is lenne néhány kérdésem, észrevételem, véleményem, mondhatnám úgy is, hogy a kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölthöz lenne néhány kulturált és innovatív kérdésem és észrevételem.

Egy kéréssel szeretném kezdeni, miniszterjelölt úr, a prezentációt legyenek szívesek elküldeni a bizottság titkárságára, mert ezt munkaanyagként szívesen használnánk a bizottsági ülést követően is.

Először is a szakképzés és a vállalkozásfejlesztés összefüggéseire térnék rá. Én az ország legszegényebb, nem az egyik, a legszegényebb járásából származom, annak is a székhelytelepüléséről, Csengerről, és furcsa mód a munkanélküliség és a munkaerőhiány egyszerre van jelen. A munkaerőhiány mind mennyiségi, mind minőségi szempontból rendkívül nagy kihívások elé állítja a választókerület és konkrétan a Csengeri járás vállalkozóit. Ugye, döntően agrárbeállítottságú vidék vagyunk, de szakképzettség nélküli vagy egyszerű fizikai munkára sem nagyon találunk már, magasabb díjazás ellenében sem munkaerőt. Egyrészt véleményünk szerint szükség lenne a közmunka és a piaci munka nagyobb összehangolására, ugyanis lehet, hogy egyeseket most fel fog háborítani, amit mondok, de itt tabudöntőgetőnek kell lenni. Jelen pillanatban azért a közmunkának vannak olyan gyakorlati alkalmazási formái, nem az, ami papíron van meg elméletben, gyakorlatban, hogy nagy lélekszámú családoknál - nem kizárólag, de jelentős mértékben a cigány családokra is gondolok, ahol - egyszerre többen vannak közmunkán, és ott gyakorlatilag olyan jövedelemre tesznek szert, most már a bruttó százezer forintos keresetre gondolok, ami persze önmagában rendkívül alacsony, csak amikor egy családban hatan-heten-nyolcan is részesülnek ebben a foglalkoztatásban és juttatásban, akkor ez még inkább eltereli ezt a munkaerőt, mondjuk, a mezőgazdasági segédmunka, mezőgazdasági szakmunka vagy akár az építőipar irányából is. És ez egyébként nem feltétlen az ő hibájuk, mert a legtöbb ember a könnyebb ellenállás irányába mozdul, a könnyebb döntést választja, ráadásul kimondva vagy kimondatlanul, tudjuk jól, hogy sajnos a közmunka általában olyan munkafegyelemmel párosul, amely nem feltétlen a munka világába való hatékony visszazoktatást mozdítja elő, és akkor nagyon finom és udvarias voltam. Tehát ezt a fajta átjárást akár kényszerrel, jótékony kényszerítő elemekkel meg kellene könnyíteni, hiszen miközben sokszor a közmunkán halált megvető bátorsággal megy a vízgereblyezés, addig, mondjuk, nincs kétkezi munkás a szüreti munkák elvégzésére, amely, mondjuk, a jelenlegi geopolitikai környezetben, jelenlegi háborús viszonyok közepette alapvető nemzetbiztonsági kérdés, hogy jó minőségű élelmiszer vagy élelmiszer-alapanyag ne vesszen azért kárba, mert nem tudjuk betakarítani. Tehát ehhez kapcsolódóan kérnék vélemény miniszterjelölt úrtól, hogy ezt a fajta átjárást, motivációt támogatja-e.

A munkaügyi viszonyokban én kérném öntől nagy tisztelettel, hogy munkáltatóbarátabb legyen a hozzáállás, és jó lenne, hogyha az elmúlt 32 év többé kevésbé töretlen hagyományait meg tudná szüntetni, vagy minél többet tenne ennek

érdekében, ugyanis engem mindig fölháborít az a hozzáállása egyes hatóságoknak, amely a vállalkozót, legyen az mezőgazdaságban vagy bármilyen területen dolgozó vállalkozó - elnézést a kifejezésért - vagy fejős tehénnek vagy bűnözőnek nézi, és eleve a bűnösség vélelméből indul ki. Itt gondolok a munkaügyi ellenőrzések kíméletesebb, vállalkozóbarátabb végrehajtására. Tehát ne egy TEK-es kommandós akció legyen feltétlen az, aminek keretében sokszor a vállalkozókat becserkészik, és adott esetben a bírságközpontú gondolkodással ellehetetlenítik őket.

A következő kérdéskör a találmányok kérdésköre, tisztelt miniszterjelölt úr! Szerintem egyetértünk abban, hogy rendkívül leleményes nemzet vagyunk, ha nem lennénk azok, és nem rendelkeznék, és rendelkezünk volna olyan szürkeállománnyal, mint amilyenel, valószínű, már nem is magyar nyelven beszélünk ezen a bizottsági ülésen sem. Itt akár építőipari, akár mezőgazdasági vonatkozásban vannak olyan magyar fejlesztések, találmányok, amelyeknél tisztelettel javaslom, és kérdezem: egyetért-e ezzel, hogy az érintett szaktárcákkal próbálják összehangolni a működést, hiszen az időjárás kockázatok csökkentésével kapcsolatban vannak figyelemreméltó kutatások, amelyek szintén az élelmiszer-biztonság kérdéseire is kapcsolódnak?

Másrészt képviselői munkám során találkoztam olyan építőiparhoz kapcsolódó, rendkívül ígéretes magyar fejlesztéssel, amely jelen pillanatban nem talált támogatásra, főleg politikai támogatásra. Olyan nanotechnológiás hőszigetelő festékről beszélek, amely egyébként fajlagos költségében jóval hatékonyabb, mint a hagyományos szigetelési módok és száz százalékban magyar találmány. Egy kiváló hazafi találta fel ezt, nagy osztrák multi szerette volna tőle megvenni több milliárd forintért, ő nettó hazaszeretetből nem adta el ezt a találmányt, ugyanakkor limitált ideig tudja már csak tartani a frontot, hiszen nyilvánvalóan neki is valamilyen módon működnie kell. Azt a szemléletet meg kívánja-e szüntetni, amely akár építőipari, akár mezőgazdasági vagy bármilyen találmányokkal kapcsolatban, kifejezetten önsorsrontó módon sokszor külföldre kényszeríti a feltalálókat, hiszen valamilyen furcsa okból kifolyólag itt ezek a kiváló koponyák nem találták meg a számításukat? Tehát ebben számíthatunk-e öntől egy gyökeres, legalább 180 fokos szemléletváltásra?

Egyetért-e azzal, hogy akár a kezdő vállalkozások, akár a működő vállalkozások támogatása kapcsán a területi esélyegyenlőtlenségeket, amelyekről nem tehetnek az ország hátrányos térségeiben működő vállalkozások, fel kell-e számolni, ilyen szemlélettel kívánja-e tevékenységének ezt a részét végezni, illetőleg tervez-e ebben a korábbinál nagyobb eltéréseket, eltérítéseket a hátrányos helyzetű térségek javára?

Az önéletrajzában olvasható, tisztelt miniszterjelölt úr, hogy legalább három évet eltöltött az Egyesült Királyságban nagykövetként, és ha jól emlékszem, akkor az Egyesült Királyságban a kezdő vállalkozókat működésük első kettő vagy első három évében részleges vagy teljes köztehermentességgel segítik, vagy legalábbis vannak ilyen lehetőségek. Ön jónak tartja-e ezt, és ilyen értelemben ilyen gyakorlatot kíván-e meghonosítani, természetesen a túlzott leleményesség elkerülése érdekében, a visszaélések lehetőségének a kizárásával?

És végül, de nem utolsósorban a kulturális területtel kapcsolatban lenne észrevételem és kérdésem is. Én bízom benne, hogy ez a bizottság a következő négy évben alapvetően szakmai bizottságként fog működni, na de azért mégsem tudok mindig kibújni a bőrömből, meg egyébként nem is nagyon akarok és mint a jobbközép kormánypartoktól azért jobbra vagy bizonyos kérdésekben jelentősen jobbra álló vagy éppen most ülő képviselő, meg kell kérdeznem, hogy a liberális térhódítással kapcsolatban, amely a magyar kultúrában jelen pillanatban jelen van, és talán ez a legkevésbé sikeres területe az elmúlt 12 esztendőnek, tervez-e tisztességes, túlkapaszkodástól, mindenfajta szélsőségektől mentes változtatásokat? Gondolok itt -

akkor egy konkrét példát hadd mondjak -, gondolok itt arra, ami a nemzeti oldalnak egy nagyon régóta meglévő és egyre erősödő hiányérzete: az elmúlt 12 évből 9 évet volt kormányon a Fidesz-KDNP kétharmaddal, tehát az elmúlt 12 év háromnegyedét kétharmaddal kormányozták, egy történelmi játékfilmet nem sikerült még előállítani, nem sikerült elkészíteni. Voltak különböző gondolat kísérletek vagy esetleg a gondolat kísérlettől előrehaladottabb fázisok, de egy olyan végtelenül gazdag kultúrájú, végtelenül gazdag történelmi nemzet, mint mi vagyunk, bőven adna alapanyagot vagy ha úgy tetszik, filmes alapanyagot, ha lenne elég bátorság ahhoz, hogy végre - és én önben látom ezt a bátorságot, miniszterjelölt úr -, hogy végre, főleg a fővárosi liberális kulturális térhódítást vagy térfoglalást megfelelő módon, nemzeti irányba helyre tegye. Akár a pozsonyi csatáról, akár a Hunyadi-korról, történelmünk majd' minden évszázadról lennének olyan témakörök, amelyeket érdemes lenne megfilmesíteni. Nagyon jelentősen jótékony hatással lenne ez a nemzeti öntudatra.

A másik ilyen hiányterület az oktatáspolitikai, de ezekkel kapcsolatban nem akarom önt fárasztani, nem teszek fel kérdéseket, hiszen ez nem önhöz tartozik. De, ha a következő négy évben odáig eljutunk, hogy legalább egy történelmi játékfilm elkészül, akkor ön ezen a területen már ezzel sokkal többet tett, mint az elmúlt 12 évben összesen az ön elődei, úgyszólván kérdezem: ezzel egyet tud-e érteni, és van-e ezzel kapcsolatban valamilyen határozott, konkrét elképzelése? Röviden ennyit szerettem volna kérdésként, véleményként megfogalmazni, és mivel több jelzést nem látok, így megadom a szót viszonzásra a miniszterjelölt úrnak.

Csák János válasza

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Köszönöm szépen. Abból is látszik, hogy milyen fantasztikus közös gondolkodás ez, hogy a kollégáim ennyi választ írtak össze, de megpróbálok a saját fejemből válaszolni.

Menjünk végig a kérdéseken! A kutatás-fejlesztésben tényleg elképesztő az, hogy 2010-hez képest mennyi forrás jutott, és ez hazai forrás is, illetve európai uniós forrás is. Van egy nemzetközi mérőszám, amivel az országok állapotát jelzik innovációban. És ott van egy ilyen forduló, inflexiós pont, tehát vannak olyan országok, amelyek az adottságaikra építve, a meglévő képességeikből kiindulva innoválnak. Tehát, ahol sok víz van, mint Norvégiában, ők irtó jók vízerőművekben. De van egy átfordulási pont, ahol az innováció már nem a képességekből, hanem hatékonysági célokból indul ki. Magyarország ennek a két világnak a határán van, és ott függ össze az innováció és a kis- és közepes vállalkozásoknak a fejlesztése, hogy az önkormányzatok területén rengeteg nagy multi van, nemcsak autóipar, nemcsak akkumulátor, hanem mindenféle más, és ezeknek egy természetes törekvése, hogy minél több helyi beszállító legyen. Ahhoz viszont, mivel az ő végtermékeik állandóan változnak, ezért elvárják a beszállítóktól is az innovációt.

Magyarországnak nagyjából olyan háromezer kutatómérnökre lenne szüksége, elsősorban a kkv-knál, hogy ezt az igényt ki tudjuk elégíteni, mert Magyarországnak a növekedése úgy képzelhető el, hogy jönnek ezek a multik, támasztják a követelményt, tehát a piacnak van egy szívása, és a kkv-knak meg fel kéne készülni rá, hogy azokra a kérdésekre, amiket ők feltesznek - itt vannak hadiipari fejlesztések, autóipar meg mindenféle fejlesztések - képesek legyenek válaszolni. Tehát a kormányzatnak ilyen értelemben könnyű dolga van, mert egy már meglévő folyamatot kell segítenie. Ez nemcsak pénzen múlik, sőt, van, amikor a sok pénz zülleszt, mert nincs annyi jó projekt, amennyire oda lehetne fordítani, és ez probléma. Az a szándékom, hogy megpróbáljuk megnyitni az Eötvös Loránd Kutatóhálózatnak, az egyetemeknek a mérőlaborjait, mert az innovációnak a kis-, közepes vállalkozásoknál lévő innovációnak az a problémája, hogy nem tudják kipróbálni a termékeiket, és nekünk a

jövők ott van. Ugyanis az a munkakultúra vagy az a technológiai kultúra, ami, mondjuk, egy BMW-nél vagy Mercedesnél megvan, annak át kell csöpögni, és vannak nagyon jó példák, innovatív kis-, közepes vállalkozások. Tehát nem véletlenül került hozzám mind a két terület.

Az a helyzet, hogy Magyarország területileg - tehát, mondjuk Csengerről eljönni Budapestre, vagy elmenni Zalalövőre Budapestről, jól lehet, vannak nagyon jó útjaink, de ez számunkra, tehát - a térlátásunkban egy nagy utazás. De, ha Amerikából nézem, akkor az olyan, mintha a szomszédba mennék. És az a kérdés, hogy hány ilyen tudásközpontot, hány ilyen innovációs központot tudunk kialakítani. Tehát, amikor területfejlesztésről beszélünk, akkor a vállalkozásfejlesztési forrásoknál az Európai Bizottságnál az az elvárás, hogy 65 százalék területi célokra menjen. Nálunk 80 százalék megy ilyenre. Ott már tényleg az a kérdés, hogy ott helyben hogyan tudják használni. Az elmúlt években 2400 milliárd forint ment el vállalkozásfejlesztésre, és ennek tényleg a 80 százaléka kis-, közepes vállalkozásokhoz ment, nem pedig nagyvállalatokhoz. Tehát, az, amire önök emlékeznek, hogy 2010 előtt egy magyar kis-, közepes vállalkozás állami forráshoz jusson? Az olyan volt, mintha valami Holdutazásra kellett volna indulni. Tehát én azt hiszem, hogy jó irányban haladunk. És ez vonatkozik Veszprémre is. Veszprém olyan, nem akarom Amerikát hozni példának, de mintha Chicagónak lenne az egyik külvárosa, tehát teljes szimbiózisban kéne lennünk Budapesttel. Nem azért, mert Budapest a központ, hanem azért, mert az innováció meg az akadémiai világ úgy működik, hogy az emberek összefutnak egy kávéra, és megtermékenyítik egymás agyát. Tehát onnan származnak az ötletek, és megosztják egymás tapasztalatait, az autóiparival, a gyógyszeriparival és a többivel. Ezt végig fogjuk gondolni, hogy hogyan lehet olyan erőközpontokat létrehozni. Ez olyan, mint egy hadseregnél a gyors reagálású erő. Van a rendes gyalogság meg a harckocsizók meg miegymás, de van néhány tízezer fő, akik bármikor, bárhol bevetethők.

Az a magyar szellemi kapacitás, ami megtartotta az anyanyelvünket meg minket, az nem individuumoknak volt a véletlen felbukkanása, hanem a Fasori Gimnáziumnak a közössége vagy a Műszaki Egyetem körüli közösség, ahol tényleg egymással együtt dolgozva és a tapasztalatokat megosztva tették. Nekem az a célom, hogy innovációs és vállalkozásfejlesztési ökoszisztémákat erősítsek meg, amit igazából nem lesz könnyű, mert az elődeim nagyon jó munkát végeztek. Tehát Palkovics miniszter úr is, ugye, azért választottam többek között György László kollégámat erre a posztra, mert ő áttekinti az összeset, de éppen hogy a vállalkozásfejlesztést csinálta korábban.

A képzéseink pontosan ezt célozzák, tehát a duális képzéseink nagyon jól sikerültek, most már 250 ezer hallgató van a szakképzésben, részben duális képzésben ösztöndíjjal - azt hiszem, 80 ezer forint most a legmagasabb ösztöndíj -, és emellett elkezdte az előző kormányzat azt, hogy felnőttek átképzéséhez is hozzájárul. Ez még csak 15 ezer fő, de ezt meg kell erősítenünk. Egyszerűen a technológia úgy fejlődik, hogy muszáj felkészíteni a kollégáinkat erre. Megint csak az a szerencse - most mondhatom Debrecenre vagy Zalaegerszeget -, hogy ott ezek a vállalatok kikövetelik azt, hogy megfelelő szakképzettségű embereik legyenek. És tényleg van egy ilyen kockázat, hogy Debrecenbe Nagyváradtól Kassáig vagy egészen be, Kolozsvárig elszívóerő van, ez a probléma megvolt korábban is, ezen nem tudom, hogy hogyan tudunk segíteni. Tehát az a helyzet, hogy amikor Nyitrára ment a Jaguar Land Rover, ők akkor beszámolták Székesfehérvárig a teljes munkaerő-állományt, a strukturálisan megfelelően képzett munkaerő-állományt.

Két folyamatot látok: egyrészt a mezőgazdaságban elkerülhetetlen a gépesítés, tehát egyszerűen a szőlősorokat ritkábban kell ültetni, hogy az a speciális szőlőgondozó gép el tudjon menni közte, a szabolcsi almásokban is ezt meg kell tenni. Nem lesz elég munkaerő. Még a történelmi borvidékeinken sincs már napszámos.

A másik pedig az automatizálás. Nagyon sokszor mondják azt, hogy Magyarország összeszerelő ország meg ilyen sületlenségeket. Ha az, aki ezt mondja, bemenne egy gyárba, és megnézné az összeszerelő üzemből azt a munkást vagy technikust, aki azt a számítógépet kezeli, annak a fejében meg a tudásában több van, mint aki ezt kritizálja. És ez lesz a jövő, tehát a népességünknek - és mi nem akarunk betelepíteni embereket -, a népességünknek képesnek kell lennie ezeket kezelni. Van egy másik, egy alulról jövő probléma is, az pedig az, hogy ki fog takarítani. Minél sikeresebbek vagyunk, akkor kik lesznek, akik takarítanak? Németországban a törökök meg a jugoszlávok kezdték el, Amerikában a mexikóiak, és aztán majd meglátjuk. Tehát ezt valóban végig kell gondolni, és nem akarom azt mondani, elnök úr, hogy én tudom erre a választ, de minden jó válasznak igazán egy jó kérdés a feltétele, ez áll a fókuszunkban. Mert filozófiailag az a jó élet csak akkor jöhet létre, ha ezt létre tudjuk hozni.

És ez a duális képzés gyakorlatilag működik a felsőoktatásban is, tehát nagyon sok hallgató részben benne van a duális képzésben, részben gyakornokként dolgozik, sőt a műszaki területen épp az a probléma, hogy még az alapszakon a tehetséges gyerekeket kikapják a multik, és nem fejezik be a képzést. Sok pénzt fizetnek, aztán 29-30 évesen mondják, hogy a csudába, nem fejeztem be, mert akkor már rátették őket annak a cégnek a technológiáját ismerő vonalra. Ezért kell megerősítenünk az ösztöndíjrendszert. Jelenleg a felsőoktatásban részt vevő hallgatók – alapítványi vagy nem alapítványi, egyházi vagy magánegyetemen – 80 százaléka ösztöndíjban részesül. Óriási kollégiumfejlesztés is volt, tehát én úgy érzem, hogy jó úton járunk, de ebben előrébb kell mennünk.

A felnőttek szakmai továbbképzéséről beszéltem. Van egy vizsgarendszerünk ezekre a szakmákra. Én nagyon bízom abban, hogy talán nem az államnak, hanem ezeknek a cégeknek a követelményrendszere, tehát egy piaci kényszer lesz a munkavállalói ikon, hogy lépjenek egyfeljebb. Most nem a tényleg lemaradt cigányrétegekről beszélek, hanem a piaci nyomásról. Ennek a kormánynak az a filozófiája, hogy azok mögé álljunk be, akik már tettek valamit magukért. Mi nem lehetünk valaki helyett bajnok, akinek magának van egy elképzelése, azt megsegítjük ösztöndíjjal, azt megsegítjük képzési lehetőséggel, közel visszük hozzá a képzési lehetőséget, de nekem a személyes filozófiám is az, hogy segítsen az embereket, hogy a maguk álmát megvalósítsák, és ez lesz miniszterként is, ezt meg fogom tartani.

Egyetemi modellváltás. Szerintem az elmúlt 30 év egyik legsikeresebb projektje az egyetemi modellváltás. Ugye, nemcsak arról van szó, hogy végre tisztázódott az, hogy vannak kuratóriumok, akik személyükben, presztízsükkel, mindenükkel felelnek az egyetem előmeneteléért. Megkönnyítettük nekik a dolgozók alkalmazását, tudományos, oktatói dolgozók alkalmazását, 1000 milliárd forintot raktunk bele a rendszerbe, a következő években 2700 milliárd fog belemenni. Óriási beruházások történnek. Ezeknek a kuratóriumoknak az a feladata, hogy megtöltsék az épületeket. Olyan, mint egy templom. Ha jó templom van, akkor tele lesz, ha nem, akkor nem. Jelenleg szerintem sok egyetem van Magyarországon, ez is egy kicsit területi, szociális feladat is. Én azt látom, hogy azzal, hogy Hankó Balázs kollégám olyan szigorú feltételeket szabott mind kutatási, mind oktatási, mind szociális területen az egyetemeknek, és megszületett a kormány között a 26 éves meg a 6 éves közvetlen pénzügyi elszámolás, de szigorú teljesítménymérce szerint, nagyon pontosan fogjuk látni, hogy mely egyetem jó, és melyeknek a kuratóriuma nem képes teljesíteni. Már vannak eredményeink, tehát az hallatlan óriási eredmény, hogy például a Semmelweis 460 valahányadikból 277. lett a világon. Én a Corvinust ismerem belülről, és, ugye, az társadalomtudomány, nehezebb, de a Corvinuson az úgynevezett Q1-es és Q2-es publikációk, amik a legnagyobb presztízsű lapokban megjelent publikációk, két év

leforgása alatt a többszörösére nőttek. Őszintén megmondom: én nem néztem ki belőlük, azokból, akik ott dolgoznak, hogy így össze tudják kapni magukat. Tehát úgy látom, hogy ez a modellváltás működik, és egy olyan automatizmus van beépítve a rendszerbe - és ezért jó, hogy annyi egyetem került bele -, mert például, ha a Semmelweis ennyit előre tud menni a saját szakmájában, az azt jelenti, hogy bármely más egyetem is előre tudna menni annyit, mert nincs olyan természettörvényi ok, hogy ez ne lehetne lehetséges. Tehát van egy abszolút mérce, ami nem a Balázs mércéje, nem valami kormányzati mérce, hanem az, hogy hányan jelentkeznek az egyetemekre, és hol van a ranglistákon. És szerintem nincs jobb kormányzati székből nézve a világban, minthogy nem az én mércém, itt van, tessék, megmutatom neked, hogy más meg tudja csinálni. Olyan, minthogy a vízilabdában tudunk világbajnokok lenni, fociban még nem, akkor azt lehet mondani a focistáknak, hogy nincs olyan természeti ok, ami miatt ne lehetne.

A szakképzésben a pedagógusok bérrendezése megtörtént, én úgy látom, hogy békesség van, sőt a közoktatásiak panaszkodnak, hogy szívódnak át az emberek, akár oktatni is. Például a pedagógusképzésben, ahol az újságok mindig írják, hogy kémia-, fizika-, matektanároknak probléma van, ez az egész világon így van. Nyugaton úgy hívják, hogy science képzés. És erre még az előző kormányzat alatt kialakult külön, a tanárképzésben egy olyan tantárgy, amelyik komplexen kezeli ezeket a tudományokat, és népszerű is lett. Tehát erre jelentkeznek az emberek, és tulajdonképpen meg is felel annak a most előkerülő gondolkodásnak, ami egyébként megfelel a normál magyar hálózatos gondolkodásnak, hogy nem külön tanulok biológiát, nem külön tanulok kémiát vagy fizikát, hiszen végső soron mind visszamegy az elektronig, a szénig, hanem megpróbálunk egy komplex képet adni. Tehát én úgy látom, hogy egyrészt az elméleti, gimnáziumi és egyetemi oktatásban is és a szakképzésben is ez a komplex szemlélet előretör, és ez lehetővé teszi azt, hogy ezek az emberek képesek legyenek alkalmazkodni.

Ez szerintem ebben a bizottságban nagyon sokszor elhangzott, hogy akinek most van egy szakmája - asztalos vagy lakatos -, egészen másképp fog kinézni tíz év múlva. A mostanit jól meg kell tanítani, mert örülnék, ha az asztalom nem dőlne össze, de arra kell felkészítenünk, hogy változás van. Ezt nekünk nehéz felfogni, mert mi még egy viszonylag lassú változású világban nőttünk föl, de ez a világ már nem létezik.

Roma honfitársainkról. Tényleg úgy van, hogy a nyugati civilizációban minden társadalomban van egy olyan 5-8 százalék halmozottan hátrányos helyzetű ember, ugye, úgy hívják őket, hogy underclass, akik adott esetben még szegregálódnak is, vagy egy helyre összetömörülnek. A cigányságnak kevesebb, mint 1 százaléka végez egyetemet, és ezt a folyamatot nem tudjuk mesterségesen felgyorsítani, mert a saját soraikból kellene jó példák, és azt ismerjük, hogy „Micsoda? Te tanulsz? Mi akarsz lenni, nadrágos ember? Nem jó ez így neked?” Ezért hoztuk létre a cigány szakkollégiumokat, ez az angol munkásosztályban ugyanígy van, hogy ha valaki ki akar emelkedni, akkor azt mondják, hogy ne ugrálj, jó ez neked! Én úgy látom, hogy ez a szakkollégiumi rendszer, ami Magyarországon, az Európai Unióban meg az egész nyugati világban sokkal vértelibb, pezsgőbb, mint bárhol máshol, ez segíthet, mert nem egyedül kerülnek be helyekre, hanem közösségbe kerülnek be. Én dolgozom, most már uszkve 30 éve a Szent Ferenc Alapítványnál, ahol a gyerekek 30 százaléka mindig cigány gyerek volt. És azt látom, hogy azzal, hogy közösségbe kerülnek, és segítjük őket, nagyon sokan egyetemet végeznek, tehát nálunk nem 1 százalék, hanem jóval magasabb azok aránya, akik kiemelkednek. Ez az egyetlen reményünk, ugyanúgy, ahogy Amerikában a feketék sem a fehérekre figyelnek, hanem a többi feketére, hogy mit érhet el, és mégsem hisznek a szemüknek. Condoleezza Rice vagy a többiek, mert nagyon magasra lehet emelkedni, és az a szerencse, hogy a cigányoknál is nagyon sok

bajnok van már különböző szakmákban, akik híres emberek vagy akár celebek lesznek. Most nem a Facebook-celebekre gondolok, hanem a Szakcsi Lakatos Bélára például, akik példát mutathatnak.

Tehát a kkv-kre fordított pénzekről beszéltem. A strukturális munkaerőhiányt említettem. Igen, a közmunka. Amikor elindult a közmunka, akkor több mint 350 ezer ember volt benne, most már csak 80 ezer, és a zömük valóságos cégeknél valóságos munkát végez, még akkor is, ha betanított munkát. A szakképzési rendszerben létre is hozott az előző kormányzat egy olyan rendszert, hogy aki nem akar elméletekkel foglalkozni, az könnyebb utat találjon egy betanított munkának az elvégzésére. Az a helyzet, hogy - és értem én, hogyha egy családban többen vannak, az elszívja a munkaerőt - szerintem két-három generáció kell, amíg egy új egyensúly létrejön. Mondok egy jó példát. Van egy nagy szállítmányozási cég, amelyik létrehozott egy sofőriskolát, és lakást is nyújt azoknak, akik azt kijárják, főleg hátrányos helyzetű gyerekeknek, és azt csinálja, hogy olyan buszokra rakja őket, helyi járatokra, amelyik lehetővé teszi, hogy otthon aludjon. Tehát nem kamionra, ami lehetetlenné teszi fiatalembereknek a családalapítást, hanem, hogy otthon tudjon aludni. Én az ilyen kezdeményezések mögé is szeretnék beállni, és ezekből az emberekből akarok bajnokot csinálni meg példát.

Munkáltatóbarát, akár munkaügyi ellenőrzés meg egyáltalán az államigazgatás működése. Én eddig a másik oldalról szagoltam az ibolyát, tehát nem tudom, hogy miről beszél elnök úr. Azokon a területeken, ami nálam van, vagy amire a kollégáimat rá tudom venni, három dologra törekszem: egyszerűsítsünk, tehát ne kezdjünk el pápábbak lenni a pápánál, a másik, hogy az nekem természetes, hogy ilyen kiváló kollégákkal mi hatékonyan fogunk működni. De az én teljesítményem nem azon múlik, hogy az én csapatom milyen hatékony, hanem hogy azok, akik az innovációkban, a vállalkozásokban dolgoznak, azok lehessenek hatékonyak. Mikor legközelebb jövök, és már megnézhetem a papírokat a minisztériumban, mert eddig még nem voltam feljogosítva, olyan mérőszámokkal, teljesítménymutatókkal fogunk előállni, amelyek pontosan erre adnak választ, hogy az állampolgároknak meg a vállalkozásoknak legyen könnyebb a munkája.

A találmányokban teljesen egyetértek, és főleg az agrárvidéken, ugye, ha Mezőhegyest megnézi az ember, ott olyan innovációk vannak most már nagy területen, amelyeket Franciaországból, az arab világból, Dél-Amerikából jönnek megnézni. Ez részben hatékonyság kevesebb anyagfogyasztással, gyakorlatilag négyzetméterre lehet szabályozni azt, hogy hogyan művelik a földet, és valóban szükség van arra, hogy ezt skálázzuk, tehát külföldön is elterjesszük. Ehhez az szükséges megint, hogy a 30-40 évesek vigyék ezt, akik otthonosan mozognak külföldön. Közülünk is nagyon sokan felnőtten tanultak meg nyelveket, az egy másik farkastörvényekkel működő világ külföldön, hogy eladjunk egy ilyen terméket, és megkérjük rá az értéket. Én úgy látom, hogy nagyon sok fiatalember van, én, ugye, ebben az ökoszisztémában, a Design Terminálon keresztül meg ilyen startup-befektetéseimen keresztül látom, hogy van tehetség. Azon leszünk, hogy ezek a tehetségek összekötődjenek egy kis ősz hajjal, aki segít nekik eligazodni ebben a világban.

Területi egyenlőtlenséget említettem.

Ugye, az Egyesült Királyságban van olyan, hogy a kezdő vállalkozások kapnak adómentességet inkább. Azok mikrók, én azt mondanám. Nálunk mi is történik? A 25 év alatti fiatalok adómentességet élveznek, rengeteg támogatást kapnak. Mi azt mondjuk, hogy az individuumot támogatjuk egyébként, és ha ő azt esetleg vállalkozásban vagy startupban akarja hasznosítani, akkor plusz a különböző területfejlesztési vagy vállalkozásfejlesztési támogatásokkal, azt hiszem, hogy elég hatékony és verseng az adómentességgel.

Az adómentesség. Varga pénzügyminiszter úr udvarában nem akarok söprögetni, de ha egyszer ezt az ajtót kinyitja az ember, akkor Augeas istállóját nyitja ki, úgyhogy én abban vagyok, hogy aki tesz valamit, annak segítsünk, aki dolgozik, az individuummként kaphasson adókedvezményt, kaphasson támogatást, vállalkozásokra nem vagyok biztos benne, nem ismerem az angol tapasztalatokat, hogy jó-e.

Kultúra. Szívesen zsebre tenném, hogy én fogok ezen változtatni, de a film marad a Miniszterelnökségen. Én azt remélem, hogy az új többrészes Hunyadi-film egy alkalmas dolog lesz, teljesen egyetérték elnök úrral, hogy a magyar történelemnek vannak olyan fordulatai, személyiségei, amelyek megérdemlik, hogy lássuk példaként, és ne egy török szultánt nézzenek a magyar fiatalok vagy az angol királyi háznak a belharcait, jó egyensúly kell. Egyébként Németh László-ista vagyok ebben, a minőség forradalma. A minőség mindig győz, a silány mindig lemarad, remélem, hogy lesznek, több ilyen film van készülóban, úgyhogy beszélni fogok Káel Csabával meg Gulyás miniszter úrral, hogy nagy a várakozás. Köszönöm szépen.

Határozathozatal

ELNÖK: Miniszterjelölt úrnak köszönjük a válaszokat. Most pedig a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően kérdezem a bizottság tagjait, ki az, aki támogatja Csák János úr kultúráért és innovációért felelős miniszterré történő kinevezését. *(Szavazás.)* Megállapítom, hogy a bizottság 6 igen szavazattal, 1 nem szavazat ellenében, 1 tartózkodás mellett támogatta miniszterjelölt úr kinevezését.

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Köszönöm szépen a bizalmat, és nagy örömmel tekintek a további együttműködések elébe, ha még a további két bizottságban is megszavaznak.

ELNÖK: Kérem, engedje meg, hogy munkájához sok sikert, kiváló egészséget és végtelen kitartást kívánjak.

BÁNYAI GÁBOR (Fidesz), a bizottság alelnöke: Bocsánat: egy dolgot nem tudunk, mi lesz a címük. Hol találjuk meg önöket?

CSÁK JÁNOS kultúráért és innovációért felelős miniszterjelölt: Palkovics miniszter úr címe lesz, a Szemere utcában.

ELNÖK: Köszönöm szépen miniszterjelölt úrnak és vendégeinek a részvételt, a napirendi pontot lezárom. *(Csák János és kollégái távoznak az ülésteremből.)*

Egyebek

Köszönöm szépen a türelmet, azt hiszem, gyorsan végezni fogunk. Először is kérném a bizottság tagjait, hogy a kapcsolattartó lapot, illetőleg az adatlapot legyenek szívesek kitölteni, ha ez megtörtént, akkor a munkatársaknak adják le.

Tájékoztatom a tisztelt bizottságot, hogy következő ülésünkre holnap, tehát május 19-én 13 órától a Széll Kálmán teremben, a főemelet 64. számú teremben kerül sor. Dr. Palkovics László és Lázár János miniszter urak meghallgatására fogunk sort keríteni. Kérdezném, hogy vélemény, észrevétel, bármilyen felvetés van-e? Parancsoljon, Tasó képviselő úr.

TASÓ LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Jeleztem telefonon, hogy sajnos nem tudok részt venni holnap, mert egy temetésen kell részt vennem, közeli hozzátartozóm temetésén.

ELNÖK: Fogadja képviselő úr ismételten őszinte részvételemet, javasolnék egy helyettesítési meghatalmazást, amíg képviselő úr jelen van.

Az ülés berekesztése

Egyéb felvetés, észrevétel van-e? *(Nincs jelentkező.)* Ha nincs, akkor megköszönöm a részvételt, és az ülést bezárom, további jó munkát kívánok. Viszontlátásra!

(Az ülés befejezésének időpontja: 14 óra 17 perc)

dr. Apáti István
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető: Lajtai Szilvia